

de Feil, der uvilkaarligt følge med den fotografiske Gjengivelse. Det glæder mig, at den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) har kunnet see, at der ikke er Tale om at give fotografiske Frembringelser en saadan Eneret, at ikke nogen Anden skulde kunne gaae hen og give en fotografisk Fremstilling af det samme Kunstarbejde. Nu seer han, at det kun er for selve den tagne Fotografi, at Eneretten er fordret. Men saa spørger han, hvorledes det skal konstateres, at det er en Eftergivelse af Fotografien og ikke af selve Kunstværket. Jeg skal svare herpaa for det Første med de samme Ord, som den ærede Minister hittede, nemlig, at det vil altid blive vedkommende Sagsøgers Sag at godtgjøre, at hans Ret er bleven krænkert, og kan man give denne Bestemmelse for alle andre Tilfælde, saa troer jeg ogsaa, at man trostigt kan gjøre det i det her foreliggende. Men dernæst er der den Mærkværdighed, at medens alle andre Eftergivelselser maae være Gjenstand for et usikkert Skjøn, saa er den fotografiske Frembringelse saa let at konstatere, at der derom ikke kan være nogenstomhelst Tvivl. Det fotografiske Apparat kan ikke lype og kan ikke gjøre den allermindeste Forandring, væsentlig eller uvæsentlig. Det, der er blevet stillet ind i det fotografiske Apparat, bliver gjengivet saa aldeles nøiagtigt, at man ved Mikroskopets Hjælp vil kunne estervise selv den allermindeste Ubetydelighed, og det vil ikke kunne tænkes, at to Fotografer kunde stille sig i den samme Stilling under det samme Lys og den samme Vinkel ligeoverfor et Kunstværk og producere to Fotografier deraf, som blive aldeles eens; det er aldeles umuligt. Det vil altid være let at konstatere, om en foreliggende Fotografi er en Kopi af en anden, eller om den er optagen fra første Haand, og man vil derfor i saa Henseende kunne berolige sig. — Det Spørgsmaal, som det egentlig kommer an paa, er, som sagt, om Fotografien har sin Plads i denne Lov eller ikke. Jeg troer, at den har det, og jeg skal i Betragtning af denne Kunsts store Fremtid og de utallige Misbrug, der skee i den Retning, meget bede den ærede Forsamling om at vedtage en Bestemmelse, der i værste Fald aldeles ingen Skade kan gjøre, og som maastee

kan hve forskjellige Personer meget stor Nytte paa Jngens Bekostning; thi dem ere vi ikke kaldede til at forsvare, som benytte en Andens Arbejder med en Tiendebedel eller Tyvendebedel af den Bekostning og Flid, som en Anden har anvendt derpaa.

Faber: Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at hvis man ikke vil optage som § 1 en Bestemmelse om Beskyttelse af Malerier og Billedhuggerarbejder imod den enkeltvise Eftergivelse eller Kopi, saa bliver i Virkeligheden den hele Lov aldeles bethdningsløs; thi saa vil det være tilladt for Alle at tage Kopi af et Kunstværk, og saa at lade Kopien mangfoldiggjøre saa meget man vil, og den Beskyttelse imod Mangfoldiggjørelsen, som Lovens tilsigter, er da aldeles omgaaet og bortfaldet. Hvis man altsaa ikke beskytter Kunstværker imod den første Eftergivelsen, saa er al Beskyttelse imod Mangfoldiggjørelse aldeles illusorisk; der maa derfor være en § 1, der giver Beskyttelse imod den enkelte Kopi.

Ordføreren: Jeg maa gjøre opmærksom paa, at det Sidste berøver paa en fuldstændig Misforstaaelse. Denne § 2 gaaer ud paa at give Kunstneren Eneret til at lade sine originale Arbejder gjengive ved Kobberstik, Steenryk o. s. v., og ligesom det paa den ene Side er tydeligt, at det kun er den oprindelige Kunstner, der har denne Eneret, saaledes har han, uanset, at der er taget Kopi, Eneret med Hensyn til Mangfoldiggjørelsen. Det ophører ikke at være Mangfoldiggjørelse af hans Arbejde, forbi der er taget Kopi af det, og Mangfoldiggjørelsen angives at være tagen derefter. Forøvrigt skal jeg indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger. Det forekommer mig virkelig, at man under Diskussionen er kommen derhen, at man synes at have erkjendt, at Bestemmelsen i § 1 ikke vil kunne praktisk gennemføres, og den ærede Minister antydede ogsaa, at det var nærmest for at „regulere Opinionen“, at den var kommen ind. Det forekommer mig imidlertid, at det ikke er rigtigt at give en Bestemmelse, hvis praktiske Gjennemførelse ikke er mulig, blot for at tilviebringe en Regulering af Opinionen, især naar paastaaes, at allerede iforveien Opinionen